

3. Conference on Security and Co-operation in Europe Final Act, Helsinki, 1975.

4. Documents issued by Russia. URL: https://www.osce.org/resources/documents/issued_by/russia?s=docs%2Fsort%2Fdate%3Adesc&lang=en&item_type=statement-speech (дата звернення: 24.02.2026).

5. Legitimation and Delegitimation of the OSCE in the Ukrainian Media Space. Modern Historical and Political Issues: *Journal in Historical & Political Sciences*. Chernivtsi : Chernivtsi National University, 2024. Vol. 50. P. 79–86.

6. OSCE Chairman-in-Office and Secretary General announce upcoming closure of Special Monitoring Mission to Ukraine: press release. 2022. 28 April. URL: <https://www.osce.org/chairpersonship/516933> (дата звернення: 25.02.2026).

7. Switzerland's OSCE Chairpersonship 2026: brochure. URL: https://www.osce.org/sites/default/files/documents/publications/2026/01/OSCE2026_Broschuere_Faltkarte_EN_Web%20%282%29.pdf (дата звернення: 26.02.2026).

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-666-9-12>

THE ROLE OF PUBLIC DIPLOMACY IN SHAPING STATE RESILIENCE IN INTERNATIONAL CRISES

РОЛЬ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ У ФОРМУВАННІ СТІЙКОСТІ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ МІЖНАРОДНИХ КРИЗ

Kruglyuk I. V.

*Postgraduate Student at the Department
of Political Science
Carpathian National University named
after Vasyl Stefanyuk
Ivano-Frankivsk, Ukraine*

Круглюк І. В.

*аспірант кафедри політичних наук
Карпатський національний
університет імені Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ, Україна*

У сучасній системі міжнародних відносин, що характеризується зростанням турбулентності, гібридних загроз, інформаційних впливів і багатовимірних криз, питання стійкості держави набуває стратегічного значення. У цьому контексті публічна дипломатія постає не тільки інструментом зовнішньополітичної комунікації, а й важливим механізмом зміцнення національної стійкості через формування довіри та підтримки на міжнародному рівні. Концептуальне осмислення

публічної дипломатії пов'язане з еволюцією уявлень про «м'яку силу», яку Джозеф Най визначив як здатність досягати бажаних результатів шляхом привабливості та переконання, а не примусу. У межах цієї парадигми публічна дипломатія розглядається як сукупність стратегічних комунікацій, культурних, освітніх, інформаційних і ціннісних практик, спрямованих на формування сприятливого міжнародного середовища.

Стійкість держави в сучасних дослідженнях трактується як багатовимірна категорія, що охоплює інституційну спроможність, соціальну згуртованість, економічну стабільність та здатність до стратегічної адаптації. Організація економічного співробітництва та розвитку підкреслює, що стійкість передбачає не тільки здатність витримати кризові ситуації, але й трансформуватися у відповідь на них [1]. У цьому сенсі публічна дипломатія сприяє створенню зовнішніх умов для такої трансформації, зміцнюючи міжнародні партнерства, розширюючи коло союзників та забезпечуючи доступ до ресурсів, необхідних для подолання кризових явищ.

Міжнародні кризи, незалежно від їх природи, супроводжуються боротьбою наративів, конкуренцією інтерпретацій та інтенсивним впливом на громадську думку. У таких умовах держава змушена не тільки реагувати на матеріальні виклики, а й захищати власну репутацію, ціннісну позицію та легітимність дій. Публічна дипломатія стає інструментом, що дозволяє транслювати офіційну позицію, пояснювати політику, спростовувати дезінформацію та формувати довгострокове розуміння контексту подій серед іноземних аудиторій [3, 4].

Важливим аспектом є довіра як фундаментальний ресурс стійкості. Довіра формується як усередині суспільства, так і в міжнародному середовищі. Публічна дипломатія, орієнтована на відкритість, послідовність і відповідність заявлених цінностей реальній політиці, сприяє зміцненню міжнародної довіри до держави. Це особливо значуще в умовах інформаційних війн і маніпулятивних кампаній, коли дискредитація може стати елементом стратегії протидії. Ефективна публічна дипломатія дозволяє мінімізувати репутаційні втрати, забезпечити підтримку з боку іноземних суспільств та інституцій і, як наслідок, підвищити політичну та економічну стійкість.

Цифровізація міжнародних комунікацій істотно трансформувала інструментарій публічної дипломатії. Соціальні медіа, онлайн-платформи та цифрові мережі створили умови для прямої взаємодії держав із глобальними аудиторіями. Разом із тим це посилює конкуренцію на інформаційному полі та підвищило ризики поширення дезінформації. Такий підхід підвищує ефективність комунікації та сприяє формуванню стійких зв'язків, які не руйнуються під впливом кризових коливань.

Публічна дипломатія також відіграє роль у зміцненні нормативної стійкості держави, тобто її здатності відстоювати та просувати власні цінності у міжнародному середовищі. У кризових ситуаціях особливо гостро постає питання легітимності дій держави відповідно до міжнародного права та загальноновизнаних принципів. Аргументоване й послідовне донесення правової позиції, участь у міжнародних дискусіях, підтримка багатосторонніх форматів співпраці створюють основу для збереження міжнародної підтримки [2, с. 247]. Це, у свою чергу, впливає на здатність держави протистояти політичній ізоляції та тиску.

Соціальний вимір стійкості пов'язаний із консолідацією національної ідентичності та формуванням позитивного образу держави за кордоном. Культурна дипломатія, освітні обміни, наукова співпраця сприяють створенню довгострокових міжсуспільних зв'язків, які залишаються стабільними навіть у періоди політичної напруженості. Такі зв'язки формують мережі підтримки, що можуть активізуватися в умовах криз, забезпечуючи солідарність та взаєморозуміння.

Отже, публічна дипломатія виступає системоутворюючим компонентом стійкості держави в умовах міжнародних криз. Вона впливає на когнітивний, соціальний, економічний та нормативний виміри стійкості, забезпечуючи формування довіри, підтримки та легітимності на міжнародній арені. Її значення зростає в умовах гібридних загроз і цифрової трансформації комунікаційного простору, де боротьба за інтерпретацію подій стає невід'ємною частиною політичного протистояння. Системна, стратегічно вибудована публічна дипломатія здатна не тільки мінімізувати наслідки криз, а й створити передумови для довгострокової адаптації та розвитку держави в нестабільному міжнародному середовищі.

Література:

1. EEAS Stratcom's responses to foreign information manipulation and interference (FIMI) in 2023. European External Action Service (EEAS) : web site. URL: https://www.eeas.europa.eu/eeas/eeas-stratcom's-responses-foreign-information-manipulation-and-interference-fimi-2023_en
2. Manfredi-Sánchez J.-L., Smith N. R. Public diplomacy in an age of perpetual crisis: assessing the EU's strategic narratives through six crises. *Journal of Communication Management*. 2022. Vol. 26, № 3. P. 241–258. DOI: <https://doi.org/10.1108/jcom-04-2022-0037>
3. Resilience, civil preparedness and Article 3. North Atlantic Treaty Organization (NATO) : web site. URL: <https://www.nato.int/en/what-we-do/deterrence-and-defence/resilience-civil-preparedness-and-article-3>
4. The Doppelgänger case: assessment of platform regulation on the EU disinformation environment. NATO Strategic Communications Centre

of Excellence : web site. URL: <https://stratcomcoe.org/publications/the-doppelganger-case-assessment-of-platform-regulation-on-the-eu-disinformation-environment/304>

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-666-9-13>

**«STRATEGIC NEUTRALITY»:
THE POSITION OF THE COUNTRIES OF THE GLOBAL SOUTH
ON THE RUSSIAN-UKRAINIAN WAR**

**«СТРАТЕГІЧНИЙ НЕЙТРАЛІТЕТ»:
ПОЗИЦІЯ КРАЇН ГЛОБАЛЬНОГО ПІВДНЯ
ЩОДО РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ**

Moiseieva T. M.

*Candidate of Historical Sciences,
Associate Professor,
Associate Professor at the Department
of International Relations and Law
National University «Odessa
Polytechnic»
Odessa, Ukraine*

Моїсєєва Т. М.

*кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародних
відносин та права
Національний університет «Одеська
політехніка»
м. Одеса, Україна*

Повномасштабна російсько-українська війна засвідчила глибоку фрагментацію сучасної системи міжнародних відносин та трансформацію глобального балансу сил. У цьому контексті особливої уваги набуває позиція країн Глобального Півдня, значна частина яких утримується від прямого засудження російської федерації або демонструє модель так званого «стратегічного нейтралітету».

Така поведінка проявляється, зокрема, у результатах голосувань за резолюції Генеральної Асамблеї ООН (з питань, які стосуються різних аспектів російсько-української війни), що дозволяє виявити чітку закономірність у позиціонуванні держав Глобального Півдня. Попри стабільну підтримку базових резолюцій (140–143 голоси), близько 50 держав систематично обирають тактику «утримання» або неучасті в голосуванні. Це свідчить про те, що країни Глобального Півдня, формально визнаючи неправовий характер дій рф, керуються виключно прагматичними міркуваннями, уникаючи прямої конфронтації з агресором [2, с. 157].